

Mum Bekçisi

Yavuz DEMİRKIRAN

Mum Bekçisi

Yavuz DEMİRKİRAN

Theo, her evin bir bahçesi ve her bahçenin bir hikâyesi olduğu küçük bir köyde yaşırdı. Dokuz yaşındaydı; tutam tutam dikilen dağınık kestane rengi saçları ve aralıklı dişleriyle bir gülümsemesi vardı. Hardal sarısı bir kazak giyer ve not defteri için deri bir çanta taşırdı. Theo keşfetmeyi severdi ve sırlara karşı her zaman gözü açık olurdu.

Yağmurlu bir öğleden sonra Theo, büyükannesinin tavan arasındaki kitaplığın arkasında bir kapı buldu. Küçük ve ahşaptı; sapı mum şeklinde pirinçtendi. Sapı çevirdiğinde kapı gıcırdayarak açıldı. İçeride yüzlerce mumla dolu yuvarlak bir oda vardı. Her mum yumuşak, sıcak bir ışıkla parlıyor, hava bal ve eski kâğıt kokuyordu.

Kapı aralığında Söğüt Nine adında yaşlı bir kadın belirdi. Kısa boylu ve iki büklümdü; gümüş saçları düzgün bir topuz yapılmış, yuvarlak gözlüklerinin arkasında sevecen gri gözleri vardı. 'Hoş geldin Theo,' dedi. 'Mum Odası'nı bulmuşsun. Her mum köyümüzden bir hikâye taşır. Biri o hikâyeyi hatırladığında mum parlak parlar.' Theo'nun gözleri kocaman açıldı. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu.

Söğüt Nine, Theo'ya mumlara nasıl bakılacağını gösterdi. Fitilleri nasıl keseceğini ve bildiği hikâyeleri nasıl fısıldayacağını öğrendi. 'Her mumun bir bekçisi olmalı,' dedi. 'Dinleyen ve hatırlayan biri.' Theo başını salladı. Hikâyeleri de köyünü de severdi. 'Ben mum bekçisi olacağım,' dedi gururla. Söğüt Nine gülümsedi ve ona küçük bir pirinç mum yakıcı verdi.

Ertesi sabah Theo tuhaf bir şey fark etti. Köşedeki üç mum titriyordu. Alevleri küçük ve solgundu, sanki bir şeyi hatırlamaya çalışıyorlardı. 'Olamaz,' diye fısıldadı Theo. 'Bu hikâyeler soluyor.' Hızla harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Not defterini çıkardı ve mumların adlarını yazdı: Hasat, Deniz ve Kar.

Theo köyün en yaşlı insanlarını ziyaret etmeye karar verdi. Hikâyeleri onlar bilir, diye düşündü. Kırmızı çizmelerini giyip yola koyuldu. Önce Söğüt Nine'nin kulübesine gitti. O, köyün en yaşlı hikâye anlatıcısıydı ve neredeyse her şeyi bilirdi. 'Nine,' dedi Theo, 'Hasat mumu soluyor. Bana onun hikâyesini anlatabilir misin?'

Söğüt Nine sallanan sandalyesine oturdu ve gözlerini kapadı. 'Hasat şenliği,' diye başladı, 'yılın en neşeli zamanıydı. Herkes en iyi sebzelerini ve meyvelerini getirirdi. Kocaman bir ateşin etrafında dans eder, yıldızlar çıkana kadar şarkılar söyledik. Annemin en büyük balkabağı ödülünü kazandığı yılı hatırlıyorum.' O konuşurken Theo dikkatle dinledi.

Theo, Söğüt Nine'ye teşekkür etti ve Mum Odası'na koştu. Onun hikâyesini Hasat mumuna fısıldadı. Alev yükseldi ve parladı; mum sıcak, altın rengi bir ışıkla aydınlandı. 'İşe yaradı!' diye sevindi Theo. 'Bir tanesi tamam, iki kaldı.' Hikâyeyi bir daha unutmamak için not defterine yazdı.

Sonra Theo, emekli balıkçı İhtiyar Martin'i ziyaret etti. Martin uzun ve inceydi; beyaz bıyıklı ve lacivert kasketliydi. Deniz kıyısındaki bir kulübede yaşırdı. 'İhtiyar Martin,' dedi Theo, 'Deniz mumu soluyor. Bana onun hikâyesini anlatabilir misin?' Martin kıkırdadı. 'Ah, deniz,' dedi. 'Çok hikâyem var. Sana bir tekne kadar büyük bir balık yakaladığım günü anlatayım.'

İhtiyar Martin, bir fırtınayı ve cesur küçük bir tekneyi anlattı. 'Dalgalar evler kadar yüksekti,' dedi, 'ama teknem dayandı. Fırtına geçtiğinde deniz sakin ve gümüş balıklarla doluydu. O zaman denizin benimle hep ilgileneceğini anladım.' Theo gözleri kocaman açılmış halde dinledi. Neredeyse tuzlu havayı koklayabiliyordu.

Theo, Mum Odası'na koştı ve Deniz hikâyesini muma anlattı. Alev titredi, sonra güçlenip maviye döndü. 'İki tanesi tamam!' dedi Theo. Düzeltmesi gereken bir mum daha vardı. Not defterine baktı. Sonuncusu Kar mumuydu. Kime soracağını biliyordu: köyün fırıncısı Bayan Petal.

Bayan Petal tombul ve canlıydı; kıvrırcık beyaz saçları ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Çiçekli bir önlük ve gül şeklinde gümüş bir broş takardı. 'Bayan Petal,' dedi Theo, 'Kar mumu soluyor. Bana onun hikâyesini anlatabilir misiniz?' Elleri çırpı. 'Ah, büyük kar!' dedi. 'O zaman küçük bir kızdım. Kar üç gün üç gece yağdı. Tüneller ve kaydıraklar yaptık, herkes yemeğini paylaştı.'

Bayan Petal hatırladıkça gözleri parladı. 'Büyük bir kartopu savaşı yaptık ve ben belediye başkanının tam şapkasına vurdum!' diye güldü. 'O gece hepimiz fırında toplandık. Annem sıcak çikolata yaptı ve kar durana kadar hikâyeler anlattık. En güzel kıştı.' Theo hepsini yazdı; kalemi sayfada uçuyordu.

Theo, Mum Odası'na koştu. Bayan Petal'in hikâyesini Kar mumuna fısıldadı. Alev dans etti ve parladı; odayı sıcak bir ışıkla doldurdu. 'Üçü de parlıyor!' diye bağırdı Theo. Söğüt Nine belirdi ve gülümsedi. 'Başardın Theo. Dinledin ve hatırladın. Mumların gerçek büyüsü budur.'

O günden sonra Theo yaşlıları sık sık ziyaret etti. Hikâyelerini dinledi ve not defterine yazdı. Herkesin anlatacak bir hikâyesi olduğunu ve eski hikâyelerle ilgilenmenin onları yaşattığını öğrendi. Mum Odası'ndaki mumlar her zamankinden daha parlak parlıyordu ve Theo onların hep bekçisi olacağını biliyordu.

Köyün çocukları Theo'nun hikâyelerini dinlemeyi çok severdi. Deniz, kar ve hasat masallarını anlatırken etrafına toplanırlardı. 'Hikâyeler mumlar gibidir,' dedi Theo. 'Yanmaya devam etmeleri için onları koruyacak birine ihtiyaçları vardır.' Bütün köy gülümsedi, çünkü hikâyelerinin asla unutulmayacağını biliyorlardı.